

DAG MONSTERMAATJES!

In het vorige boek maakten jullie kennis met mij, Rob de monsterjager. Altijd op zoek naar monsters om meer over hen te ontdekken. Zo kan ik jou en andere lezers informeren en uitleggen hoe je ze kunt vermijden, ontvluchten of – als je er toch eentje tegenkomt – verslaan. Ik leerde het vak van mijn overgrootvader Gerard, de eerste monsterjager in mijn familie. Die liet niet alleen een hele verzameling aantekeningen na, maar ook een eigen monstertje, Gruf. Door een foutje van mij groeide Gruf uit tot een groot monster dat nu op onze zolder woont. Zolang ik hem regelmatig op zijn lievelingssnoepje trakteer – lege batterijen – houdt hij zich koest en vreet hij mijn gezinsleden niet op. Hij verwarmt zelfs mijn voeten wanneer ik weer eens thuiskom van een avontuur en mijn belevenissen netjes in een verslag giet. Monsters kunnen ook hun goede kanten hebben.

De lessen van mijn overgrootvader hebben me vaak

het leven gered tijdens mijn expedities en zoektochten. Telkens ik de deur uitging, hield ik Gerards goede adviezen in mijn achterhoofd. Daardoor voelde ik me veilig en keerde ik altijd behouden terug. Ook monsterjagers hebben een thuis nodig, een plek waar ze zich kunnen ontspannen. Ergens waar ze niet op hun hoede hoeven te zijn. Waar ze de schaduwen niet in de gaten houden, omdat ze erop kunnen vertrouwen dat die geen afschuwelijke gevaren verbergen. Voor heel wat mensen is hun familie zo'n veilige haven. Maar niet voor iedereen. Soms zijn de monsters dichterbij dan je lief is. Aan sommige exemplaren valt gewoon niet te ontsnappen. Ze zitten 's ochtends bij je aan de ontbijttafel of ze staan ieder kerstfeest aan je voordeur. Niet alleen met hun armen vol pakjes, maar ook met een gemene grijns en een dubbele rij glinsterende tanden ... in hun voorhoofd.

In het eerste boek vertelde ik jullie al over mijn neefje Menno, die geplaagd werd door een monsterlijk hongergevoel. Ik schreef ook over mijn zus Lisa, die zelf monsterlijk ver ging om haar zoontje van die honger af te helpen. Maar dat verhaal was slechts het topje van de ijsberg. Eigenlijk zit mijn hele familie vol monsters. Met

sommige van hen heb ik leren leven, andere probeer ik zoveel mogelijk te negeren of te ontlopen. Al zijn er momenten waarop dat heel moeilijk is en ik gedwongen word om breed te glimlachen en hun monsterlijke fratsen te doorstaan. Monsterjagers moeten niet alleen dapper zijn, het is ook belangrijk dat ze goed kunnen acteren. Soms hangt hun leven daarvan af.

Dit boek bevat tien verhalen over monsters die heel dicht bij huis komen en in vele gevallen zelfs al in huis zitten. Verhalen over mijn familie of de familie van mijn vrienden. Ik hoop dat ze je helpen om de monsters te herkennen die zich aan jouw stamboom hebben vastgehecht of -gebeten. Misschien slaag je er daardoor wel in om je volgende familiefeest te overleven ...

MARTHA'S SPOOK

Het huis waarin ik opgroeide, stond in een rustige straat met veel groen: grote, wilde tuinen en af en toe een weide of een stukje landbouwgrond. Een speelparadijs voor kinderen, want veel ruimte betekent veel kansen om dingen te doen zonder dat de volwassenen het in de gaten krijgen. En is dat niet wat een kind het meest nodig heeft? De mogelijkheid om dingen uit te proberen, af en toe iets grondig te verknallen en daar dan uit te leren? Opgroeien in een bubbeltje dat je afschermt van alle gevaren is niet goed. Mijn overgrootvader Gerard zou het daar zeker mee eens geweest zijn, al zou hij daarvoor niet het woord 'bubbeltje' gebruikt hebben. Als monsterjager had hij meer met woorden als 'lasso', 'berenklem' en 'kooi'. Want dat laatste heb je immers nodig om gevaarlijke monsters op te sluiten. In mijn hoofd heeft een overbeschermd kind wel iets

van een gekooid monstertje waarbij je liever niet in de buurt komt. En zoals het verhaal van mijn nichtje Martha duidelijk maakt, is het kooien van monstertjes geen goed idee.

Telkens ik bij mijn oom Dirk en tante Gertrude kwam en daar zag hoe streng zij hun dochttertje Martha behandelden, moest ik denken aan die kooi van overgrootvader Gerard. Martha kon niets doen zonder meteen een bestraffende blik te krijgen van haar ouders. Hun huis was ook altijd griezelig netjes, alsof er geen levende wezens woonden. Het deed me eerder denken aan een museum – eentje dat voorgoed gesloten was. Nooit lag er speelgoed te slingeren. Er hingen geen kindertekeningen aan de koelkast, omdat tante Gertrude tekenen en knutselen ‘tijdverspilling’ vond. Achter het huis bevond zich een grote tuin met een gazon dat zo strak was gemaaid dat het wel getrimd leek met een tondeuse. Er stond nog net geen bordje bij met VERBODEN HET GRAS TE BETREDEN. Ook zonder bordje kreeg je die boodschap wel mee via de strenge blik van oom

Dirk. Ook al smeekte het gazon ‘Kom op mij spelen!’, wij wisten wel beter.

Ik weet niet waarom mama er altijd op aandrong om mee op visite te gaan. Zij deed het net als wij met grote tegenzin, maar ze voelde zich verplicht om de band met haar zus te onderhouden. Ook al had ze die het liefst zo snel mogelijk doorgeknipt.

De bezoeken aan oom Dirk en tante Gertrude waren heel raar. Het leek alsof de tijd in hun huis een ander tempo volgde. Alsof iedere seconde zich doorheen een laag stroop moest worstelen alvorens de volgende aan te tikken. Altijd moesten we in de woonkamer op dezelfde krappe bank plaatsnemen. Die was met plastic overtrokken, zodat we zeker niets op de bekleding zouden morsen. Het plastic kraakte en piepte wanneer je je billen bewoog. Geluiden klinken nu eenmaal altijd extra hard als er een dodelijke stilte in de kamer hangt. Stiekeme scheten kregen dus geen kans. Tante Gertrude zou ontploffen mocht er ooit eentje ontsnappen. Als je denkt dat een bezoeker ten minste kon rekenen op lekkere koekjes en frisdrank, dan heb je het ook al mis. We kregen alleen kraantjeswater en schijfjes appel,

die uiteindelijk onaangeroerd, bruin en verschrompeld achterbleven op het schoteltje. Na iedere visite ging ik met buikpijn naar huis vanwege de spanning, de honger, en misschien ook door de ingehouden winden. Ik wilde me niet inbeelden wat voor leven mijn nichtje Martha moest leiden. (Bijna had ik dat laatste woord met *ij* geschreven!)

Martha was een jaar jonger dan ik. Tijdens familiefeestjes moest ze altijd nette, witte jurkjes dragen. Daar mocht absoluut geen vlek op komen, of er volgde een strenge preek van oom Dirk. Er was een goede pastoor aan hem verloren gegaan. En tante Gertrude had gerust een vreselijke kostschool kunnen besturen, zoals de Welzijnsbarak. (Ken je die niet? Lees dan maar eens de boeken van de Vindeleer, dan weet je precies wat ik bedoel.)

Het was in ieder geval moeilijk om Martha te overhalen tot een spelletje. Je zag in haar grote ogen dat ze niets liever wilde doen, maar dat ze doodsbenaauwd was voor haar ouders. Het arme kind was graatmager en had altijd een bleke kleur en donkere wallen. Wat verwacht je anders van iemand die moet opgroeien zonder koekjes

of frisdrank? Martha was ook erg onhandig. Ik ben de tel kwijtgeraakt van hoe vaak ze een glas of een bord brak, een kapstok omstootte of een vork op de vloer liet kletteren. Ze kon ieder ogenblik uit haar vel springen, zo gespannen was ze. Het leek wel alsof ze de hele tijd probeerde te luisteren naar iets wat alleen zij kon horen.

‘Ik denk dat ze probeert op te pikken wanneer haar moeder weer eens tegen haar zal uitvliegen,’ zei papa ooit. ‘Maar dat lukt haar niet echt, want zodra tante Gert haar luide klep opent, springt dat arme kind twee meter in de lucht!’

Mijn moeder was gelukkig een totaal ander type. Bij haar kon je je ontspannen en grapjes maken. Als je je melk morste, zette ze rustig onze kater Duts op de tafel om de druppels op te likken. Mama stond ook altijd klaar om mensen in nood te helpen. Zo nodigde ze Martha regelmatig uit om te komen logeren, zagezegd om tante Gertrude en oom Dirk een momentje voor zichzelf te gunnen. Maar eigenlijk wilde ze vooral die arme Martha wat tijd laten doorbrengen in een normaal gezin. Voor zover je ons normaal kon noemen, natuurlijk. Daarover vertel ik je later nog wel. Maar vergeleken met de rest

van onze familie waren wij nog tamelijk gewoontjes, zoals je intussen wel begrepen hebt.

Zodra Martha bij ons naar binnen kwam, leek de spanning uit haar gezicht weg te vloeien. 'Doe die witte jurk maar uit en trek deze speelkleden aan. Zo kun je lekker ravotten en blijft je jurkje schoon om zondag weer naar huis te gaan. Niemand hoeft te weten wat je hier allemaal hebt uitgespookt,' zei mama met een brede glimlach.

De weekends met Martha waren wild en onbezonnen. We renden en tuimelden door de tuin, klommen in bomen, werden ziek van stapels pannenkoeken, bleven veel te laat op en vertelden elkaar onder een deken griezelverhalen bij het licht van een zaklamp. Ik verzon meestal iets over vampiers en weerwolven, maar Martha, die kon pas echt enge dingen vertellen! De meeste van haar verhalen gingen over wat er bij haar thuis gebeurde.

'Ik denk dat het spookt bij ons. Soms, als ik in mijn bed lig, gaat de deur van mijn slaapkamer vanzelf open en weer dicht. En je weet dat ik de laden van mijn kast altijd netjes gesloten hou, hè? Mama zou helemaal gek worden van rommelige kasten. Maar onlangs ging ik

slapen in een nette kamer en waren de volgende ochtend alle laden van de kleerkast opengerukt. Bovendien had iemand een piramide gevormd van mijn opgerolde sokken. Ik ruimde meteen alles op, zodat mama en papa niets zouden merken. Maar ik was heel bang ... Niet voor het spook dat de puinhoop had gemaakt hoor. Wel omdat ik op een dag misschien te laat wakker word en mama binnenkomt voor ik heb opgeruimd!’

Martha mocht dan niet bang zijn voor het spook in haar kamer, ik was dat wel. Ook al dacht ik dat het gewoon om een verzinsel van haar ging, toch begon ik vanaf toen overal tekenen te zien van spokerij. Stond die vaas daar al de hele tijd of had een spook die verplaatst? Had iemand jam gemorst of was dat spokenslijm daar op de eettafel?

Op een keer schrok ik me rot toen onze kelderdeur op een kier stond en ik daarachter geluiden hoorde. Mijn hart bonkte als een gek. Ik haalde diep adem, rende naar de deur toe en deed haar op slot. Net op tijd! Er volgde zo’n luid gebons dat ik het bijna in mijn broek deed van angst. Maar het bleek gewoon mijn vader te zijn, die in de kelder een biertje was gaan halen. Ik had

hem per ongeluk in het donker opgesloten. Misschien had hij toen ook wel bijna in zijn broek gedaan ...

Op een zaterdag kwam Martha weer logeren. We hadden een groot deken als een tent boven ons gedrapeerd. Ik lag op mijn rug op het bed en hield mijn benen als tentstokken naar boven gestrekt. Martha hield de zaklamp vast en scheen van onder haar kin naar boven. Heb je dat ooit al geprobeerd? Doe het maar eens en bekijk dan in de spiegel wat voor een horrorsmoel je hebt, met diepe schaduwen en spookachtige ogen. Het was de perfecte tronie voor haar volgende verhaal.

‘Tegenwoordig praat het spook met me,’ zei ze alsof het de normaalste zaak van de wereld was. ‘Vorige week werd ik midden in de nacht wakker van een geluid, alsof iemand met een stok tegen de zijkant van mijn kleerkast klopte. De laden van de kast stonden weer open. “Hallo?” vroeg ik. Het was eruit voor ik het wist. “Spook? Ben jij dat?” Het bleef even stil en toen hoorde ik opnieuw een klopje. Ik zweer het je, het leek wel op een antwoord. Eén keer kloppen voor ja, twee keer voor nee. Het was eng en spannend tegelijk. Ik besloot een

paar vraagjes te stellen om het spook te testen.'

Ik voelde mijn benen slap worden van angst, en even zakte de deken naar beneden.

'Hè, volhouden, joh!' Martha leek wel in haar nopjes. Ze was helemaal niet bang.

'Praten met spoken lijkt me een heel slecht idee,' zei ik, terwijl ik mijn benen weer strekte.

Martha grijnsde. Het licht van de zaklamp vervormde haar gezicht tot een duivelse grimas. 'Toch deed ik het. Ik vroeg hem dingen die alleen ikzelf weet, zoals of mijn lievelingskleur blauw, groen of wit is. Het spook zei 'nee, ja, nee'. En dat is helemaal goed, want groen is mijn stiekeme lievelingskleur.'

'O. Ik dacht dat het oranje was.' Ik was een beetje teleurgesteld dat Martha daar vroeger over gelogen had. Ik dacht dat ze mij wel vertrouwde met die informatie. Blijkbaar kende ik mijn nichtje minder goed dan ik dacht.

'Toen vroeg ik of mama en papa van mij houden, maar het spook gaf geen antwoord meer. Alsof het geen idee had. Als zelfs spoken niet zeker weten of mijn ouders van me houden, hoe moet ik het dan wél weten? Volgens

mij haten ze me gewoon. Ze vinden me een sloddervos en een smeerpoes.' Martha klikte het licht uit en begon te snikken in het donker.

Ik zag gekleurde vlekken dansen voor mijn ogen. Dat is normaal als je net in een fel licht hebt gekeken, maar even dacht ik dat het spook van Martha bij ons onder de dekens was verschenen. 'Je ouders ... Ze houden vast veel van je,' probeerde ik haar te troosten. Dat had ik beter niet gedaan. Martha klikte het licht weer aan.

'Niet waar!' schreeuwde ze, haar gezicht vertrokken van woede. 'Zoiets kun jij toch niet weten? Je liegt! En vrienden liegen niet!' Ze klikte het licht weer uit en zat een tijdje zwaar te ademen in het donker.

Vrienden liegen niet. Waarom loog jij dan tegen mij over jouw lievelingskleur, Martha? Die gedachten dansten door mijn hoofd, maar ik durfde ze niet uit te spreken. Zo boos had ik mijn nichtje nog nooit gezien.

Na een lange stilte vielen we allebei in slaap. Ik had onrustige dromen over dansende lichtvlekken die van mijn slaapkamer een puinzooi maakten.

De volgende ochtend zaten we nog half slapend aan de ontbijttafel. Over een uurtje zouden oom Dirk en tante Gertrude Martha komen oppikken.

‘Jullie hebben het gisteren flink laat gemaakt,’ zei mama. Ze knipoogde naar me. ‘Jullie hadden zeker veel aan elkaar te vertellen?’

Ik haalde mijn schouders op. Ik zou Martha’s spookgeheim niet verklappen.

Martha slurpte luidruchtig van een glas chocolademelk. Zo’n lekkernij kreeg ze thuis niet.

‘Ruimen jullie wel samen de slaapkamer op? Ik vind het goed dat jullie zo uitgelaten spelen, maar nadien moet je wel een beetje orde scheppen. Morgen is het weer school.’

Waar had mama het over? We hadden gisteren de hele dag buiten gespeeld en ’s avonds tv-gekeken. We waren alleen in de slaapkamer geweest om elkaar verhalen te vertellen – en uiteindelijk ook te slapen natuurlijk.

‘Hop, begin er maar aan. En daarna douchen en je witte jurkje weer aantrekken, meisje.’

Martha en ik sloften door de gang naar mijn slaapkamer. Toen we vanochtend naar de keuken gingen

voor het ontbijt, waren we duidelijk nog niet helemaal wakker geweest. Nu ik mijn ogen eindelijk helemaal kon openen, zag ik wat voor een toestand het daar was. Mijn bureaustoel stond ondersteboven, mijn bakken lego waren leeg gekieperd op de vloer, mijn soldaatjes lagen verspreid onder mijn bed en in de gordijnen zat een dikke knoop.

‘Wie heeft dit nu weer gedaan?’ vroeg ik verbaasd. Mijn verdenking viel meteen op papa, die misschien wraak wilde nemen omdat ik hem in de kelder had opgesloten. Maar dit ging wel ver. Of misschien was Gruf van onze zolder ontsnapt? Nee, dat was onmogelijk. Ik had de deur zeker op slot gedraaid toen ik hem daar gisteren opsloot. Het monstertje was mijn geheim.

Martha stond lijkleek en met grote ogen te staren naar de vreselijke janboel.

‘Martha, je denkt toch niet ...’ Ik durfde het niet uit te spreken. Martha leek hetzelfde te vermoeden als ik. Was haar spook haar tot hier gevolgd?

We ruimden alles op, snel en zonder te praten. Martha bleek daar heel goed in te zijn. Ze kreeg thuis natuurlijk veel oefening in zwijgen en opruimen.

Daarna verdween ze de badkamer in. Toen een kwartier later de bel ging, was het alsof Martha hier nooit was geweest. Alles was netjes en mijn nichtje droeg opnieuw haar keurige, smetteloze witte jurk. Haar zenuwen stonden weer net zo strak gespannen als vanouds. Een enkele streng van haar lange zwarte haar hing voor haar gezicht.

‘Wat zie je eruit,’ gromde tante Gertrude. ‘Alsof je in een hol onder de grond hebt geleefd. Meekomen!’

De arme Martha liep met gebogen hoofd mee naar de auto. Toen ze weg was, voelde ik me verdrietig en opgelucht tegelijk. Ik hoopte maar dat ze haar spook weer met zich mee had genomen.

‘Rob, je moet toch echt je kamer opruimen. Waarom deed je dat niet toen ik het je daarstraks vroeg? Nu sta je er alleen voor.’ Mama klonk verveeld.

‘Mama, alles is toch al ...’ Ik kon mijn ogen niet geloven. Het was alsof Martha en ik het afgelopen uur helemaal niets hadden uitgevoerd. De legobakken waren opnieuw omgekieperd, mijn soldaatjes lagen weer onder het bed, de stoel stond ondersteboven. De bekers in mijn trofeekast waren omver gekegeld. En deze keer waren de gordijnen aan elkaar geknoopt!

Toen Martha twaalf werd, gebeurde er iets heel bijzonders: haar ouders besloten een heus feestje te geven. Ik had daar helemaal geen zin in. Mensen die altijd gespannen zijn, kunnen zich niet voor één dag ontspannen. Ze kunnen hoogstens doen *alsof* ze ontspannen zijn, wat vanbinnen nog meer stress veroorzaakt. Dat was al merkbaar nog voor we die zonnige zaterdag het huis van oom Dirk en tante Gertrude betraden. Alsof de bakstenen muren bol stonden en het dak er ieder ogenblik af kon knallen.

Net voor papa op de bel drukte, zwaaide de deur bruusk open. Tante Gertrude verscheen in de deuropening, haar haren in een strakke dot, haar voorhoofd glimmend als een stalen knikker. Er plakte een brede grijns op haar mond, maar haar ogen lachten niet mee. Haar tanden stonden als soldaten in het gelid. Voor het eerst viel me op hoe klein die waren en hoe enorm veel tandvlees ze had.

‘Kom binnen, kom binnen! Tijd om alles los te gooien. *Party time!*’ Nooit eerder waren dat soort woorden over haar lippen gerold. Bijna had ons hele gezin zich omgedraaid en het op een rennen gezet. Maar dat konden

we natuurlijk niet maken, het ging tenslotte om familie.

Mijn ouders, mijn kleine broer Ferre, mijn zusje Lisa en ik namen plaats op de plastic bank. Er was nauwelijks genoeg ruimte voor ons vijf. Op een stoel in de hoek zat oma, blijgezind als altijd. Ik kon me moeilijk voorstellen hoe een overspannen mens als tante Gert de dochter was van iemand die zo zorgeloos leek als mijn grootmoeder. Maar mama en mijn andere tante, Maria, waren allebei redelijk normale volwassenen geworden. En er was ook oom Leo, maar die zag je niet op dit soort feestjes. Ik vertel je later wel waarom.

Oom Dirk zat kaarsrecht in een leesstoel, de handen op de knieën. Hij glimlachte, maar de knokkels van zijn vingers waren spierwit van de spanning. Op een stoel midden in de kamer zat Martha. Ze droeg haar gewoontelijke spierwitte jurkje en zag er zoals altijd bleek en ongelukkig uit. Een beetje scheef op haar hoofd stond een jolig roze feesthoedje. Tante Gertrude duwde het met haar vingertoppen weer recht.

‘Doe je best, lieverd,’ zei ze op gemaakt vrolijke toon.

Martha kromp ineem, alsof ze een tik tegen haar achterhoofd had verwacht.

‘Dirk!’ Gertrude klapte luid in haar handen, waardoor we allemaal schrokken. ‘De hoedjes! Het is feest!’

Oom Dirk sprong op als een duveltje-uit-een-doosje en deelde gehaast kleurige papieren hoedjes rond. Mama slaakte een kreetje en begon nerveus te lachen. Papa greep haar hand en gaf kalmerende kneepjes. Oma bleef gelukkig glimlachend voor zich uit staren, alsof ze met haar gedachten ergens anders was.

We zetten allemaal gedwee onze hoedjes op. Het was een droef beeld, alsof je een vlaggetje op een mesthoop plant en hoopt dat hij daardoor beter gaat ruiken. Dit was geen feest, dit was een kwelling.

Oom Dirk en tante Gertrude verdwenen naar de keuken. Bij ons bleef het muisstil. Martha staarde voor zich uit alsof ze helemaal alleen in de woonkamer zat. Haar vingers wriemelden als een stel bleke wormen in haar schoot. Het deed me denken aan hoe mijn handen zich gedragen als ik bij de tandarts ben.

Plots huiverde Martha. Ik voelde een vreemde druk op mijn kin en wangen. Mijn zus slaakte een kreet en wees naar oma. Het kersenrode feesthoedje op oma's hoofd was opgestegen en zweefde nu twintig centi-

meter boven haar grijze krullen. Ook dat van Martha hing in de lucht, net zoals dat van mijn broer, mijn zus en mijn ouders. Het elastiekje dat het hoedje normaal gesproken op je hoofd geklemd houdt, stond strak gespannen. Vandaar dat gevoel aan mijn kin en wangen! Ik tastte boven mijn hoofd en voelde hoe ook mijn hoedje in de lucht was gegaan, als een ballon vol helium.

‘Wat gebeurt er?’ vroeg papa onzeker.

Ik had wel een idee: Martha’s spook was in actie gekomen.

‘Hier komt de taart!’ kondigde tante Gertrude aan vanuit de keuken. Als bij toverslag daalden de hoedjes weer neer op onze hoofden. Oom Dirk haastte zich opnieuw naar zijn gemakkelijke stoel en ging daar ongemakkelijk zitten. Met bibberende stem begon hij *happy birthday* te zingen. Zoveel vrolijkheid was de man duidelijk niet gewend.

Tante Gertrude kwam de kamer in met een grote vierkante taart vol slagroom en kaarsen. Mama hapte naar adem. Slagroom? Taart? Vlammetjes? In deze woonkamer? In dit huis? Tante Gertrude wiebelde even,

maar slaagde er toch in om de taart in één stuk op de lage tafel te zetten. Ik sprong bijna uit mijn vel van de spanning. Wat Martha moest voelen, durfde ik me niet in te beelden.

‘Dirk, het mes!’ schreeuwde tante Gertrude, luider dan nodig was. Weer sprong haar man op, liep naar de keuken en kwam terug met een groot keukenmes in de hand. Mama dook weg van de schrik. Oma bleef glimlachend toekijken. Mijn broertje Ferre loste van pure angst een scheurende wind. Mijn zusje Lisa begon zachtjes te jammeren. Op het glimmende voorhoofd van tante Gertrude verscheen een kloppende ader. Ze pakte het mes uit de handen van haar man en draaide zich om naar haar dochter. ‘Blazen!’ beval ze. ‘En een wens doen!’

Martha stond wankelend op. Ze boog zich over de taart en blies in één keer alle kaarsen uit. Daarbij vloegen enkele grote vlokken slagroom van de taart af. Ze zweefden als wolkjes door de lucht en belandden op de tafel en de vloer.

‘Kijk toch ui...’ Tante Gertrude hield zich nog net in en zette opnieuw haar griezelige grijns op. ‘Geen ... probleem,’ bracht ze met moeite uit.

Martha zat alweer op haar stoel. Ik vroeg me af welke wens ze had gedaan.

Tante Gertrude verdeelde de taart en gaf iedereen een stuk op een porseleinen bordje. Mama staarde ons verbluft aan. Ze wist dat deze kostbare bordjes gewoonlijk nooit werden gebruikt. Daarvoor waren ze veel te duur. Dirk en Gertrude hadden zichzelf echt overtroffen. Voor de gasten van het feest was de stress nu werkelijk onhoudbaar.

‘Smakelijk!’ hijgde tante Gertrude. De ader op haar voorhoofd stond zowat op knappen.

De spanning werd mijn broertje te veel. Zodra de eerste romige hap over zijn lippen ging, trok hij bleek weg en braakte zijn ontbijt uit in een soort van smurriefontein.

‘Kijk toch uit, snotaap!’ gilde tante Gertrude.

Mama en papa keken elkaar paniekerig aan. En toen sloeg Martha’s spook toe. De feesthoedjes stegen opnieuw op van onze hoofden. Dat van Gertrude ging het hoogst van al, tot het elastiek zowat op springen stond. ‘Wat gebeurt er?’ gilde ze uit. Het volgende ogenblik stortte haar hoedje met een hoorbare klap weer naar beneden. Toen steeg de taart op van haar

porseleinen bordje. Het stuk zweefde een ogenblik voor Gertrudes opengesperde mond en kwakte dan met hoge snelheid in haar gezicht. De andere taartstukken begonnen nu ook te zweven. Ze zoefden door de kamer en spatten tegen de muren, waarbij ze lange romige strepen trokken over het behang. Oom Dirk werd door twee vliegende stukken taart in de tang genomen. SPLUT! SPLETSJ! Zijn oren zaten vol room. De kostbare porseleinen bordjes schoten met hoge snelheid omhoog en knalden in duizend scherven uiteen tegen het plafond. We doken verschrikt weg voor de regen van scherpe stukjes. De deuren van de voorraadkasten in de keuken begonnen te klepperen als in een stormwind, en alle stoelen in het huis dansten in een soort polonaise door de kamer. Het was een hels kabaal, een ware heksenketel, en in het midden van die spokenstorm stond Martha. Ze grijsde breed en haar ogen lachten wél mee.

Ik dacht aan hoe sommige kinderen als gekooide monsters kunnen zijn en begon te snappen wat Martha's wens was geweest. Wat als haar spook geen gewoon spook was? Wat als de spanning haar gewoon te veel

was geworden en ze een manier had gevonden om die kwijt te raken?

Ik denk dat Martha geen hulp van spoken nodig had.

Hoe het feestje afliep? Toen alles weer rustig was geworden, staarde tante Gertrude wild voor zich uit. Ze was besmeurd met slagroomtaart. Haar haren waren helemaal wit geworden en ze bleef maar *happy birthday* zingen, alsof ze er niet mee kon stoppen. Oom Dirk zat kaarsrecht in zijn stoel, stijf als een plank. Hij had zo hard in zijn knieën geknepen dat onder iedere vingertop paarsrode kneuzingen te zien waren.

We belden een ziekenwagen voor hen. Er waren twee verplegers nodig om oom Dirk uit zijn stoel te tillen. Martha mocht voorlopig bij ons logeren tot haar ouders zich beter voelden. We hoopten maar dat er wat zou veranderen. Dat oom en tante zouden leren om het wat rustiger aan te doen.

Martha leek na dat feestje in elk geval een ander kind. Ze was veel rustiger geworden. Haar spook hebben we sindsdien niet meer gehoord of gezien. Ze had ook geen last meer van vreemde gebeurtenissen. Het leek alsof er een ballonnetje was opgepompt dat uiteindelijk

ontploft was. Na de knal was alles eruit en de spanning helemaal verdwenen. Soms vraag ik me af wie het echte monster was: Martha met haar spook, of haar ouders.

Zoals jullie zien, beste monstermaatjes, is het nooit een goed idee om dingen te onderdrukken, te verstoppen of in te perken. Uiteindelijk wordt de druk zo groot dat er wel iets moet ontploffen of verkeerd lopen. Dat thema duikt wel vaker op in dit boek. Je zou er bijna een les in kunnen zien ...

MONSTERFICHE # 1

Naam: Klopgeest **Ook gekend als:** poltergeist (Duits)

Familie van: de domovoj, een Slavische huisgeest

Beschrijving (Wat is het?): Klopgeesten beginnen met het maken van geluiden, zoals klopjes, maar gaandeweg worden de verschijnselen erger. De geest verplaatst voorwerpen of richt vernieling aan. Sommigen denken dat klopgeesten aparte entiteiten zijn. Anderen denken dat opgroeiende tieners soms zo veel stress voelen dat die zich uit in geklop, dansende stoelen en flinkerende lichten.

Dieet (Wat eet het?): niets. Klopgeesten lijken sterker te worden naarmate je ze meer aandacht schenkt.

Habitat (Waar leeft het?): In de huizen van gezinnen met kinderen.

Gevaarlijkheid: 6/10. Er zijn verhalen bekend van klopgeesten die een huis totaal onbewoonbaar hebben gemaakt.

Weetje: Klopgeesten zijn populair in griezelfilms. Vaak stellen die de zaken veel spectaculairder voor dan ze in werkelijkheid zijn.

Kwetsbaarheid: Klopgeesten verdwijnen soms als het geteisterde gezin verhuist of zodra het kind opgroeit. Je kunt er weinig tegen beginnen.

